

ban ngành. Sau lời khẩn cầu tế lễ là lời chúc tết của đại diện chính quyền xã, cuối cùng mọi người cùng thắp hương lên lư trầm thành khẩn khẩn cầu các bậc tiên tổ của làng anh linh phù hộ độ trì cho con cháu được quốc thái dân an, làm ăn phát đạt.

Sau khi tế lễ xong, 3 hồi chuông dài vang lớn, đã là thời khắc thiêng liêng nhất, giây phút mà mọi người mong chờ đã đến. Một cụ già từ trong ban tế lễ ra, tay cầm bó nhang châm vào đồng củi đã chuẩn bị từ trước đó. Ngọn lửa từ từ cháy mỗi lúc một nhanh, càng lúc càng cháy to, cho đến khi đủ soi sáng cả sân đình. Những ánh mắt lấp lánh cùng ánh lửa, những gương mặt tươi vui cùng nhau cầm đuốc châm vào đồng lửa rồi đưa lửa về nhà. Mỗi người tay cầm trên tay bó đuốc sáng chạy về nhà thành một hàng dài, trước mắt tôi như hiện ra một thành phố kì ảo và lộng lẫy.

Đi gần tôi là một cụ già cũng gần 80 tuổi, trên tay cũng cầm một cây đuốc, nhìn thấy Cụ, tôi mới lại gần hỏi: Thưa Cụ, cháu thấy Cụ tuổi cũng lớn rồi, tại sao Cụ không để con, cháu đi lấy lửa mà Cụ lại đi. Cụ nói “Từ nhỏ đến giờ năm nào tôi cũng đi lấy lửa, điều đó đã trở thành thói quen tín ngưỡng không chỉ của riêng tôi, mà còn là của mọi gia đình ở Cảnh Dương, đến lúc nào đó mà tôi không thể đi được nữa thì mới thôi”; nói xong cũng đã đến giờ, cụ đến châm đuốc vào đồng lửa cho kịp rồi cùng đoàn người ra về.

Thời gian từ đồng lửa về đến nhà ai cũng đi nhanh để kịp đưa lửa vào bếp, thắp hương lên bàn thờ gia tiên rồi đốt lửa trước nhà, và cũng vừa kịp nghe lời chúc tết của Chủ tịch nước.

Ngọn lửa thiêng liêng ấy là một phong tục mang tính truyền thống của người dân Cảnh Dương. Dù ai ở xa cũng không thể quên nét đẹp truyền thống ấy, có người đã lập gia đình và ở cách làng từ 6 - 10km nhưng đến thời khắc ấy vẫn đến bên đồng lửa để xin lửa về nhà. Tôi băn khoăn tự hỏi: Vì sao nơi đây có phong tục ấy? Câu hỏi ấy làm tôi càng muốn tìm hiểu kĩ hơn. Theo lời kể của gia đình người bạn thì tục lấy lửa đã có từ rất lâu. Thời gian trước, mọi người trong làng chưa biết cách duy trì ngọn lửa, lại là vùng biển, thường xuyên gió bão, người dân chài lưới hàng ngày phải lên đênh trên sóng nước, do vậy việc duy trì ngọn lửa càng rất khó khăn, mọi người thường phải đi xin lửa của nhau. Rồi những người già làng mới nghĩ ra cách làm một đồng lửa để mọi người đến lấy. Từ đó về sau, để tưởng nhớ về những thời gian thiếu lửa, người dân nơi đây tổ chức lấy lửa đầu năm.

Tục lấy lửa đã truyền từ thế hệ này đến thế hệ khác, đối với người dân nơi đây, ngọn lửa thiêng liêng đốt lên trước sân đình làng, vào giờ phút giao thừa, dầu không phải là lộc thánh ban phát cho mọi nhà thì đây cũng là niềm khát vọng chính đáng, cầu mong mọi sự tốt lành vào thời khắc mở cửa năm mới, nó vừa thể hiện tình đoàn kết cộng đồng, là sự tín ngưỡng tổ tiên, đem ánh sáng về phù hộ cho mọi nhà trong một năm mới, con cháu ăn nên làm ra, học hành tấn tới, hạnh phúc thành đạt, và đồng thời cũng là niềm mong ước của người dân nơi đây về sự may mắn và no ấm.

T.T.H.D